

# Redaksjonelt

Dette nummeret av Agora er viet den indiske forfatteren Arundhati Roy. For første gang lager vi et nummer om en kvinnelig intellektuell fra den tredje verden. Roy har skrevet én roman og en rekke essaysamlinger. I tillegg kommer et utall taler, foredrag, pamfletter, kronikker og debattinnlegg, ennå ikke samlet i bokform. Roy er en intellektuell som virker ute i verden, blant folk, og som henvender seg til en allmennhet. Hun er ingen ekspert, ingen forsker, ingen teoretiker. Hun kan være polemisk, skjematisk, unyansert, rasende. Men hun leverer alltid modige, faktabaserte analyser i et åpent, kommuniserende, krystallklart språk. Og hun skriver alltid med moralsk tyngde, med sterk vilje til å spørre: Er det vi ser, det vi hører, rett eller galt?

Roy er lokalt orientert i mye av det hun skriver. Når vi lager et temanummer om Roy, lager vi et stykke på vei også et temanummer om India. India vil om få år være verdens mest folkerike stat. Dét er grunn god nok til å følge med på utviklingen i landet. Men det som skjer i India, er også symptomatisk for vår tids globaliserte kapitalisme. Problemene Roy skriver om, er problemer nyliberalismen har ført med seg over hele verden. De er også våre problemer, ikke bare fordi vi er på mottakersiden i den pågående overføringen av rikdom fra fattig til rik.

India har de siste tiårene opplevd mirakuløs vekst, men denne veksten har hatt enorme sosiale og miljømessige omkostninger. Arbeidslivsreformer og massiv privatisering av naturressursene har ført til at store befolkningsgrupper er blitt fratatt de mest basale rettigheter: retten til mat, til beskyttelse, til et sted å bo. Roy skriver om et demokrati i dyp krise. Det vi ser i dag, hevder hun, er et demokrati som bare fremmer interessene til den økonomiske eliten.

Et sentralt tema for Roy er hvordan fremtidens verden skal se ut, hva som er en bærekraftig utvikling, hvem som skal få bestemme det. Hun gir uttrykk for stor harme over den arrogansen vi mennesker kan vise overfor andre levende vesener, vesener vi deler verden med: dyr, trær, planter, livet i landskapene rundt oss. «Kan vi la bauxitten ligge i fjellet?» spør Roy mot slutten av «Chidambarams krig», et av essayene vi har oversatt til dette nummeret. Det er et spørsmål vi også her til lands bør forholde oss til. Kanskje bør vi til og med spørre: Kan vi la oljen ligge under havbunnen?